

Het zwaaiende kind

ds. Jils Amesz

Marlène Dumas,
Child Waving

Tussen alle grote en kleine schilderijen hangt een doek dat mij verrast. Het schilderij doorbreekt de reeks van afstand-scheppende beelden waarlangs ik slenter in de zalen van het museum. Het schilderij zoekt juist contact met de kijker, met mij! Het wuivende kind. Ik zie een kind dat naar mij wuift. Het kind staat op de uitkijk in afwachting van mijn komst. Nog voordat ik hem in de gaten krijg is zijn rechterhand al omhoog gegaan om mij te begroeten. Of - het omgekeerde kan ook - hij verheft zich op zijn tenen om mij uit te zwaaien bij mijn vertrek naar het volgende schilderij. Het kind wuift ten afscheid of ter verwelkoming. Het kind zoekt contact.

Het schilderij opent - als het ware - de ruimte waarin het wuivende kind en ik elkaar ontmoeten. Als je het schilderij zo tot je door laat dringen word je meegezogen de ruimte in met het kind. Natuurlijk kun je je ook afvragen, wie is het eigenlijk waarnaar het kind zwaait? Zwaait het kind wel naar mij? En er is in mij een neiging om terug te zwaaien, hoe ga je zijn groet beantwoorden? Hoe ga je reageren op zijn appél? Door de ontmoeting met het kind komt de kijker zelf in het middelpunt van de ontmoeting te staan. Door de verwondering bij het zien van het schilderij met het wuivende kind wordt de kijker zelf een kind.

Bij het bekijken van het schilderij moet ik denken aan Psalm 8. In de Psalm wordt God de lof toegezongen als Schepper van hemel en aarde. God wordt geprezen om alles wat goed is. God heeft alles gemaakt met het oog op de mens. God heeft de mens bijna goddelijk gemaakt, de wereld ligt aan zijn voeten. God neemt de mensen volkomen serieus. Hij zegt tegen de mens: je mag een rentmeester zijn. Je mag van alles in beheer hebben: dieren en planten, vogels in de lucht en al wat zich een weg zoekt door het water. De schrijver van de psalm is hier zo blij mee, dat hij tweemaal hetzelfde refrein zingt: "HEER, onze Heer, hoe machtig is uw naam op heel de aarde."

Na de lofprijzing volgt een opmerkelijk vers, "met de stemmen van kinderen en zuigelingen bouwt u een macht op tegen uw vijanden om hun wraak en verzet te breken". God vraagt kennelijk van ons of we willen worden als een kind. Wij als volwassenen hebben zoveel in ons leven afgeleerd. Wij hebben in de loop van ons leven geleerd, dat je een masker op moet zetten, dat je je gevoelens moet onderdrukken en dat je je vooral niet bloot moet geven. 'Je verstand is belangrijker dan je gevoel.'

Als volwassene heb je je rugzakje gevuld en dat draag je mee, elke dag weer. En met "rugzakje" bedoel ik: je geestelijke bagage, dat wat je meedraagt aan positieve en negatieve ervaringen opgedaan in je leven. De Psalm heeft het over worden als een kind. In de ontmoeting met het wuivende kind word je - 'het kind in ons - aangesproken. Door het kind met de opgeheven zwaaiende hand word je verrast, sta je open voor de verwondering, ga je terugzwaaien - zelfs middenin een museum tussen de langs slenterende kijkende bezoekers! Het kind appelleert aan ons verlangen om te worden als een kind. En de woorden uit de Psalm zijn daarbij een leidraad. God vertrouwt erop, dat we de wereld bekijken door de ogen van een kind. Worden als een kind... met andere ogen naar de wereld om je heen kijken. De dingen nieuw, onbevangen en puur zien. Worden als een kind... Het leven ontvangen als een geschenk van God. Oog hebben, niet voor vanzelfsprekendheden, maar voor de verwondering. Als we met de ogen van een kind naar de wereld en de mensen om ons heen kijken, dan verliezen tegenstanders en vijanden terrein. We bouwen geen muren van wantrouwen om ons heen, maar we kijken elkaar aan. We zien elkaar van "aangezicht tot aangezicht". En dan gaan we zwaaien naar elkaar.